

AEoAaQBuAGEAawAgAFAAZQBwAGkAbgBvACA-
AYgB5ACAAcDhAGQAIAB6AGEAcwBIA CAACgB-
IAGsAbABhAG0AdQAgAG4AYQAgAHMAZQBrAOE
ADQEsACAAdABhAGsAIABqAG UAIABtAG8AfgFu-
AP0ALAAgAH4BZQAgAG4AYQBrAG8AbgBdQB+A
Wk AagBIAG0AZQAgAHQAeQAgAGYAbwB0AGsA-
eQAgAHYAYQFIAGMAaABuAHkALgAgAEMA bwA-
gAHQAeQAgAG4AYQAgAHQAAbwA/AA0ADQCuAC
AAQQBiAHkAYwBoAG8AbQAgAHAAbwB6AG-
QAGwFqAGkAIABuAGUAbABpAHQAAbAbAWoAaQ
AgAHoAdgBIAFkBZQBqAG4A7QBtAGUAIAB0AGE-
AYgB1AGwAawB1ACAACwB5AG0AcAB0AG8Ab-
QBvASAAAdgD9AHYAbwBqAGUAIABzAGMAaABvA
HAAbgBvAHMAAdADtACAAdgCgAHoA4QB2AG-
kAcwBsAG8AcwB0AGkAIABuAGEAIABHQAYQBrA
G8AdgDpAGgAbwAgAG4AbwByAG0A4QBsAG4A7
QBoAG8AIABwAGEAYgBsAGIAYQAuAA0ADQAYA-
CAACgBvAGsAeQAJAEgAbABIAGQA4QAgCkAGs
AdQBkACAAcABZAWkAYwBoAOEAegDtACAA-
egB2AHUAawAuACAASwBkAHkAfgEgAGgAbwA-
gAG8AcwBsAG8AdgDtAG0AZQAsACAAdQBzAG0
A7QB2AOEAIABzAGUAIABhACAAfgFpAHYAGwE-
gAHMAZQAgAHAAbwBoAHkAYgB1AwBrAHkACQ
BPAGgAbQBhAHQA4QB2AOEAIABoAHIAYQA-
NAWsAeQAsACAAawB0AGUAcgDpACAAbgBhAG-
QAIABuAO0AbQAgATotoJe5čísloObčasníkuHoubap
látekAKdoTohleNašelJeFaktMachrHYAaQBzAO0AI-
ABhACAAdABsAHUADQFIACAAZABvACAAGwlQjA
GUAIABhACAAdQBjAGgAbwBwAO0AIABqAGkAL-
gAgAFAAcgBvAGgAbADtAH4B7QAgAH MAaQAsA-
CAAYwBvACAAZABYAH4B7QAgAHYAoABYAHUAY
wBIAC4ADQA4ACAAbABIAHQACQB9AXYAYQB0A
GwA4QAgAHMAbABhAGIAaQBrAHkAIAAAdAB-
hACwAIAB2AGEALAAgAHAAYQAsACAAawBhAC-
wAIABuAGEALAAgAHAZQAgAGEAIABoAG8AcA
B5AG4A/QAuAA0AMQAwACAAbABIAHQACQBTA-
GUAZADtACwAIABtAOEALQBsAGkAIABzAGUAI-
ANAWUAaABvACAAZABYAH4BZQB0AC4AIABUA
GwAdQANAWUAIAB oAHIAYQANAWsAYQBtAGkA-
IABkAG8AIABzAHQAAbwBsAHUAIABhACAAZABvA-
CAAcABvAGQAbABvAH4BZQBrAC4ADQAxADIAIA
BsAGUAdAAJAEgAbABIAGQA4QAgAHoAcgBhAG-
sAZQBtACAAbwBzAG8AYgB5ACAAYQAgAHAAAG
UAcgDpACAAagBtAGUAbgB1AGoAZQBtAGUAL-
gANADEANAAgAGwAZQB0AAkAQgBIAHoAcAB-
IAA0BbgAbASAAAdQB+ASAAcwBIAGQA7QAgACgA
agBIACAAagBIAGQAbgBvACAAegBhACAAYwB-
vACkALgAgAE4AYQAgAHYA/QB6AHYAdQAgAAY
QBjAGkAcABhAGMAaQAiACwAIABwAG8AZADhA-
CAACgB1AGsAdQAgAGEAcABvAGQALgAgAEMA-
aADhAHAAZQAgAGgAcgB1ACAAlgBuAGEAIABzA
GMAaABvAHYA4QB2AGEAbgBvAHUALgAgAHoAY-
QAgAHAAbABIAG4AawBvAHUALgkAUABYAHY-
AbgDtACAACwBhAG0AbwBzAHQAYQB0AG4A/QA
gAGsAcgBvAGsALAAgAHAAcB2AG4A7QAgAH-
MAbQB5AHMAbAB1AHAAbABuAOkAIABzAG-
wAbwB2AG8ALgAgAFQBjAGkAcABhAGMAaQAiA
CwAIABwAG8AZADhAAAbwBzAGwAZQBjAG-
gAbgBIACwAIABZAWUAawBuAGUAbQBIAc0AbAB
pACAAlgBvAHQAZQB2AFkBaQAgAHAAAdQBzA-
HUALgAsACAAlgB2AHMAAdABhAEgBlgQBjAGkAhoj

• • • • • m a d o 1 7 t i l e t n o v h o d n •

houbaplatek

o b č a s n í k p r o h o u b a r s t v í

Je velmi zvláštní, jak to člověka vždýcky rozesmutní. Píšu-li editorial do HOUBAplátku zase tím uzavírám jedno období. Jako když uzraje plod a musí se utrhnout, protože jinak spadne a shnije. Bezohledná skutečnost se nezajímá o to, zda je plod hezčí, když visí nebo když se z něj stane jen materiál pro pozdější výkal. No nic.

Atmosféra městečka zhoustla neznámými tvářemi, co zde tráví prázdniny, z řeky je slyšet mnohem víc než jen šum jezů a aby to nebylo všechno tak fajn - skončilo vegetační období. Teď už roste jen pár druhů květin a zrají věci, co se těší do kompotů a marmelád. Vlastně se to všechno tak podbízí, že je snad hloupost se toho nechytit. Proč se zrovna teď přes léto nezamilovat, proč neodjete někam pryč, proč nechtít oslovit všechny dívenky prahnoucí po romantice mezi babiččinými slepicemi. Čert ví proč. Tohle je období, kdy člověk vidí dál, cítí hlouběji, slyší víc. Teplo to v nás pořádně rozkmitalo a ze všech to sálá jako by jsme se pohybovali v mikrovlnce. Kolotoč všedních dnů a víkendů se zrychlil z pohledu těch, kterých se to netýká, ale jinak na rynku zase bezpečně poznáte jestli jsou tři nebo půl pátý odpoledne.

Máte LETOKINO, máte prázdniny. Máte sny, máte jeden druhýho a máte na to celkem slušný počasí. A teď máte i HOUBAplátek. Chybí Vám něco? Jestli ano, pak jedině skromnost. A teď už i ty prázdniny.

Tady je tabulka, ve které figurují desky v takovém pořadí, jak se v redakci dohadujeme, případně hádáme. Reflektuje, jak se redakce hudebně vzdělává, předělává, přetvařuje. **Pozn.: Vypadá to, že se redakce nezadržitelně vzdaluje posluchačskému mainstreamu a za nedlouhou dobu už Vás bude oslovovat z oblaků.**

1. **GUSGUS**
„This Is Normal“
(#3 STARLOVERS, #6 BAMBI, #10 LOVE VS HATE)

- pohyb, pohyby, pohybovat se, pohybování, pohnutí. Tenhle f(l)et je na úrovni.

2. **RED HOT CHILLI PEPPERS**
„Californication“
(#2 PARALLEL UNIVERSE, #7 EASILY)

- kalifornikace. Už mi je přece jenom bližší. To slovo. Víte. No. Vakace.

3. **THIRD EYE BLIND**
„3EB“
(#11 I WANT YOU)

- první song je božskej, druhý je lepší než ten první, třetí než ten druhý, 3<4<5<6<7<8<9<10<11<12<13<14. A hádejte, kde budete létat u tý 14.

4. **SUEDE**
„Sci-fi Lullabies“
(CD n°4 #YOUNG MAN)

- Ne Sci-fi, ale Ski-fi. Tohle je rozhodně deska pro ty co něco/se rádi sjíždí.

5. **LOVETRAIN**
„The Professionals“
(#1 Move & TV Themes)

- Úchvatná skladba z úchvatný kompilace. To by jeden neřek kolik znělek zná, aniž by nějaký ty tv seriály viděl.

6. **U TURN**
„Music From The Motion Picture“
(#5 a #10 GLORIA LYNNE „I Wish You Love“ a „Speaking Of Happiness“, #12 ENNIO MORRICONE „U-Turn“)

- To je horko a mráz, mráz a horko. Ennio, Ennio, Tenkrát na západě, to byl jen začátek. Vid?

7. **INCOGNITO**
„Remixed“
(#2 GOOD LOVE)

- Inkognito? No, nevím. Myslím, že tahle muzika se jen tak nezapře.

8. **@ všechny „věci“, uvedené v topseven v čísle 4, byly vypáleny na CD, které bylo opatřeno redakčním designem. A protože tentokrát je za CO, bude jím obdarován někdo.**

® Když jsem vybíral emajl HOUBAplátku, myslel jsem, že mi srazí mrtvice. Téměř po jednom roce tápání, napovídání, výsměchu, náznaků, že jste všichni slepí debilové, přišla odpověď na soutěžní otázku. A navíc správná a až překvapivě vyčerpávající. Šlo sice odpovědět jedním slovem, ale to slovo tam je, takže ten balast kolem bereme jako touhu nebyt na to slovo skoupý.

HICOŇ - toto substantivum zřejmě pochází z německého adjektiva „hitzig“, což znamená horký, prudký, vznětlivý, náruživý (M. Čech: Německo-český, česko-německý slovník. Praha 1993, s. 70).

Tedy převedeno na jména konatelská - prudeš, vznětlivec, ale i náruživce (myslím, že podrobněji popisovat netřeba). U věcí byly zřejmě brány v potaz adjektiva „horký“ a „vznětlivý“, což jsou věci, vyzařující teplo (kamna, termofoř, Lunetic ...), nebo umožňující hoření či vznícení (zapalovače, křemeny, pazourek versus kyz železný, dvě dřívka apod.).

Jestli hicoň není něco z tohohle, tak se strašně rozstřílím

Jirka Horák

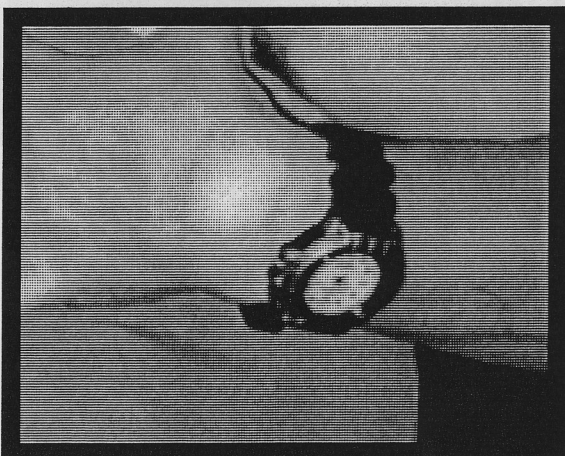
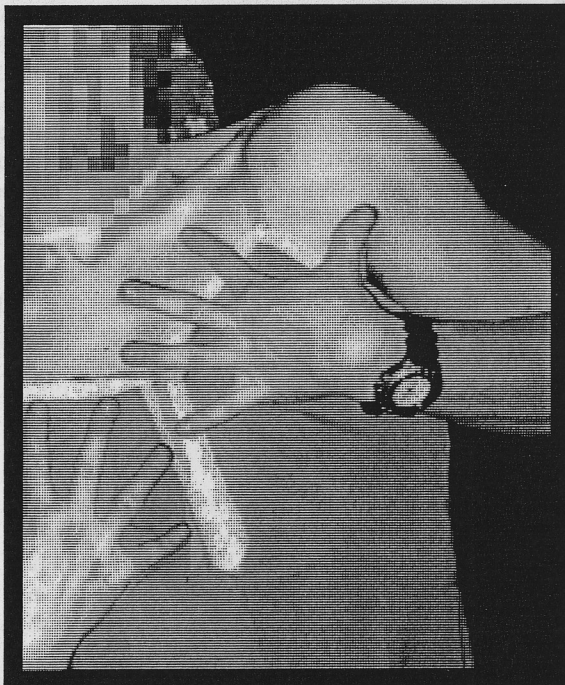
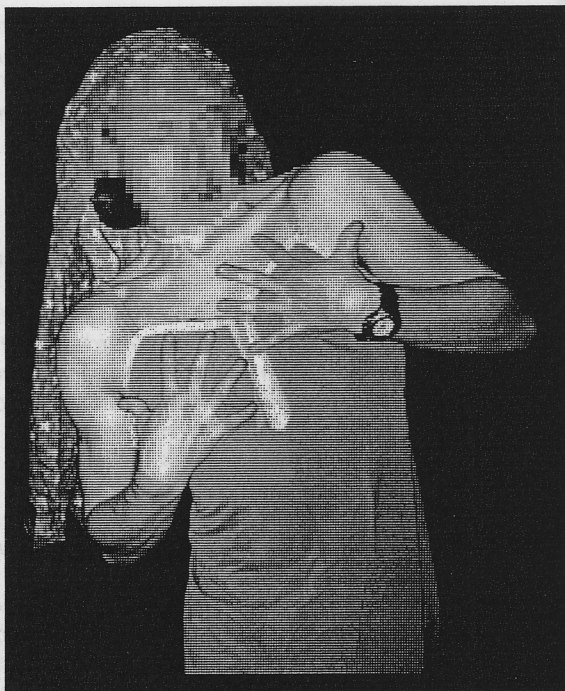
PS: Nevím, jak to dojde, když tak doplňte interrupční znaménka ‰

® PS: Tobrosche budou z typografického hlediska jistě zajímat ty zmiňovaná znaménka v „PS:“ Pro některé z Vás (a jistě Vás nebude málo) ještě zdůrazníme, že v čísle dvě byl pod soutěžní otázkou zapalovač 1:1 a v čísle tři byl přes celou stránku - to je opravdu k nevíře. Zbývá jen dopsat, že pokud se Jirka Horák prokáže platným průkazem totožnosti na baru MC HOUBA, má zde za odměnu CD HOUBA-pot 04, který je zmiňován v rubrice TOPSEVEN. Příjemný poslech.

Nebylo by asi zajímavé vědět, kde vzala redakce inspiraci pro další soutěžní otázku. Tím by byla vlastně zodpovězena předem, neboť každý ví, kdo to je. Pokud Vás ale donutíme zvážit i ostatní možnosti, uvidíte, že odpověď není vůbec tak jednoduchá. Soutěžní otázka tedy zní:

Kdo je to pabl? či Kdo to je pabl?

Ať už zvolíte cestu básnivého opisu nebo cestu „teď ukážu prstem“, dbejte na fakt, že všechny odpovědi budou zveřejněny (hmmm - takový PABLBOUBAplátek speciál), a že rubrika POMLUVY je zrušena. Nejpravdivější odpověď opět štědře odměníme.

- @ **POZOR!!!** Redakce změnila emailové spojení. Nová horká el. pošt. adresa HOUBAplátku se dobře pamatuje i neanglofilům: **HOUBAPLATEK@HOT-MAIL.COM**. Stará adresa je možná ještě v provozu, ale nemůžeme to plně zaručit.

- Miluju tě.

•(piha)

@ Na čínském dopisním papíře s modrým linkováním s kytičkou a motýlkama v levém dolním rohu (svého času velký hit pro psaní milostné korespondence) přišel text s nadpisem PŘÍSPĚVEK. Zařadili jsme do vzkazů.

- PŘÍSPĚVEK

Je horký sobotní červencový podvečer. Moje dcery se ve svých pokojích chystají na akci HOUBA PRASE a já trochu zavzpomínám:

Před čtvrt stoletím jsem na sebe v tuto dobu oblékala „zvoňáky“, sexy tričko s pruhy, křiklavé červené froté ponožky a semišové botky s třásněmi. Všechny holky jsme měli víka nabarvená na modro a už jsme vyrážely si zatrsat do okolí. V kapse jsem žmolala korunu na limo (fuj, ta byla hnusná a žlutá). Tenkrát byli kluci galantní a vstup nám platili. Ta pětka je nezruinovala. Domů jsme šli všichni společně vysmátí a vytancovaní. Chtěla bych poděkovat majitelům HOUBY (Mildovi Svatošovi a Jirkovi Pavlíkovi) že pořádají zajímavé akce a naše děti nemusejí za zábavou šlapat do okolních vesnic. Ať se mládí vydovádí!!

KIKI

Věnuji vám jednu svoji báseň z roku 1974:

NEBESKÁ LÁSKA

Chtěla bych s láskou
proplout nebe
zvýřit měsíční prach
vzrušeným dechem
tlukotem srdce
a touhou, která mučí.

Chtěla bych tebe vedle sebe mít.
Z očí by ti zářili hvězdy
Velkého vozu
ústy by se smál Měsíc
paní tma by zahalila tvé tělo

Byl bys Adam
a já Eva.
Né, ještě né!
To jablko si necháme na příště!

Jak vidět doba se mění, ale láska je pořád stejná.

@ Áááááách.

7.srpna tomu bylo rok, co vyšel HOUBAplátek #01. Kde je ten dárek v podobě plechového P.O. BOXu? Však ty víš. A víš co? Že se nestydíš!

®

- Než si začnete vyndavat šušně z nosu, umejte si ruce. Jinak se z oparu u nosní přepážky poserete.

Tobrosch

- Pokud jste si v srpnu mezi turnusy pionýrských táborů našli čas na návštěvu Houby možná jste si všimli úchvatného plakátu na tradičním místě pro oznamovací Houbaplátkovské plakáty. Vydali jsme pro Vás totiž speciální Houbaplátek, a to speciál letecký, ve speciálním nákladu 15 ks, za speciální cenu 15 Kč. Díky vášnivému přijetí jsme nejen odhodláni poskytnout Vám dotisk dalších 10 ks (ovšem ne za 10 Kč), ale i snahu na vydávání dalších sešitů v přibližně stejném nákladu a rozhodně i ceně. V jakém oboru po přečtení těchto plátků budete moci dělat haury se nechte překvapit. Vyloučená není ani pozemní podpora, tzn. speciál akce v Houbě

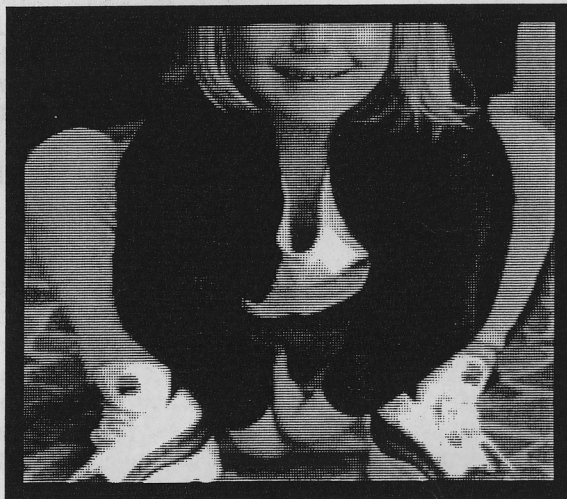
®

- The gusgus name. Gusgus comes from a german film called „fear eats the soul“ by Reiner Werner Fassbinder from 1972 where in the african flour-based food called couscous relates heavily with love making. The pronunciation of the word couscous in the film is so sexy that we couldn't resist naming ourselves after it plus a cous cous dish consists of many different things when coming together making one thing.

Tobrosch

-vzkazy a připomínky zapomenuté, či nalezené v P.O.BOXu pozdě, se automaticky přesouvají do dalšího čísla. Má-li někdo něco hodně aktuálního na srdci, musí si pospíšet nebo použít mejl (HOUBAPLATEK@HOTMAIL.COM).

- Na bývalé plovárně na Lipkách si začal Městský Úřad kopat masový hrob a na Husově náměstí nám vyrostl hypermoderní krmelec. Jedním slovem - ZVĚRSTVA. (18. 8.)

Tady to chce nějakou korekturu, protože jsem se dneska byl v tom bauhaus-krmelci podívat s foťákem a je to prostě neuvěřitelná bomba. Jestli to někdo bude mít s designem vevnitř tak jako je venku, tak má fakt sci-fi bydlení.

Navrhují:

- Na bývalé plovárně na Lipkách si začal Městský Úřad kopat masový hrob a na Husově náměstí si @edakci neznámý architekt postavil pomník. (19. 8.)

Nebo:

Napiš to ty.

- Na bývalé plovárně na Lipkách nám začal Městský Úřad stavět bazén. Jistě to potěší ty z nás, kterým ledová bystřina drahé Otavy skratuje kardiostimulátory. Pokud bude i zastřešený, ocení ho jistě každý kdo v zimě trpí abstinenci příznaky při pohledu na péřovkamy zahuhňané krásky. Na Husově náměstí vyrostl nový architektonický zkvost. Další pařka pro nás milovníky stylového bydlení, pokud k němu připočítáme i skvostný Domov duchdců.

@ obr. 1, 2, 3, 4

- V HOUBĚ na jedné ze zdí přibilo cosi, co tam předtím nebylo. Ani ne týden a už se objevil nějaký mas-turbující úchylák, kterého vzrušuje dělat do nové malby dirky. Takovejch ženskéjch kolem a ty nám slintáš nad dirkama do placatý černošky s medvídkem. To ale muselo být dětství.

@ obr. 6

- Tady tohle by chtělo dát spíš do kolonky Soutěž (plno), nebo chlívěčku Pomluvy (zrušeno). Jestli někdo víte o jakého Debila se výše napsaném odchytu jedná, házejte svoje typy do P.O.BOXu. Výherce bude po zásluze odměněn. Jak jeden, tak druhý.

- Tak už se stalo. Kvůli pár kreténům, který řeší své komplexy a sexuální nepoužitelnost rozbíjením skla před klubem, se nikdo s jakoukoliv sklenkou už nedostane ven. Hic nehic.

- Někdo, kdo se sám se sebou rozhodně nenudí, nám někdy v době kolem zdejší poutě vyrazil (a určitě nejen nám) velmi příjemně dech. Velký modrý nápis z kartonu ozdobil kopec, který byl před lety rozkrájen na parcely. Tedy naší Loretu. Vypadá to, že Horažďovice se stanou městem andělů. Kdo si dal s tím super nápadem práci? Ať už jsi kdo jsi, jsi frajer(ka).

@ obr. 5

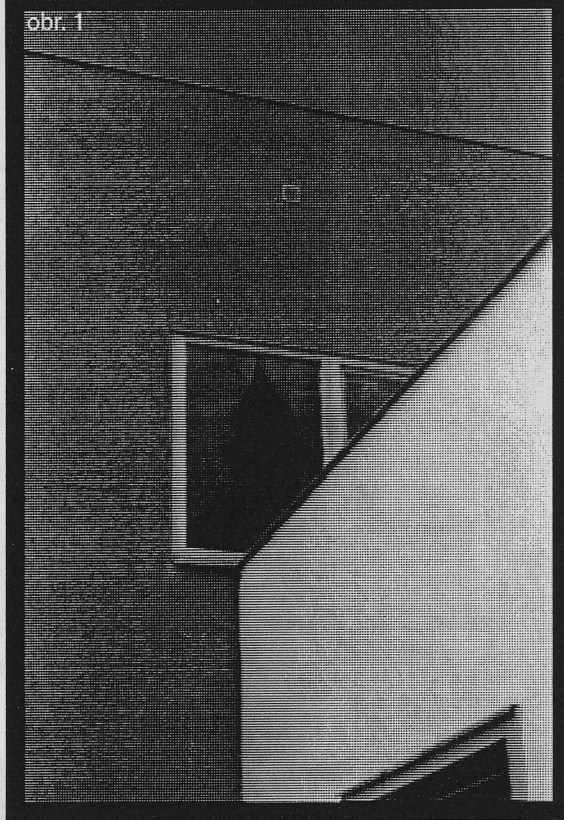
- 28.8. v sobotu na Augustýna vyrazí celá @edakce na **Sungrooves open air dance festival** aneb 3.tradiční ples motáků, který se koná v Lázních na Úhlavě, Klatovy. Vzhledem k obsazení festivalu (brown underpants, jolly joker & pbu, canopy, tribal drift a podobný bonbónky) redakce vřele doporučuje všem nevyskákaným a nevyhlášeným účast. Pro ty, co tam nebudou uděláme rozsáhlou reportáž.

- Markéta Burdová & Jiří Šefrna oznamují všemu světu jednu prostou krásnou větu „budeme se brát“ dne 9.září 1999 půl hodiny před polednem na zámku v Horažďovicích. (A co líbáňky? „Chtěli jsme na Korsiku a oni nám jí prodali. Těšil jsem se jak malej kluk.“ @ No. Tak jako malej asi ne, že jo.)

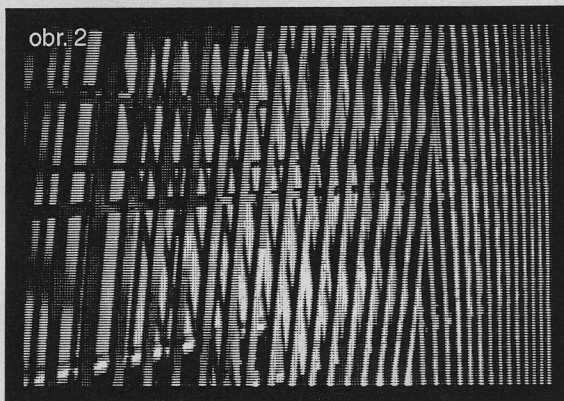
- Těsně před poutí se ve „skate-parku“ na Lipkách objevily dva modré skeletony, které však působí dojmem vskutku nehotovým (cosi na nich chybí). Jedná se asi o budoucí koše na basketbal, které zdejší **Městský dům dětí a mládeže** slibuje už hodně dlouho (bezmála rok). Koše na streetball je nejlepší postavit na zimu, jedná se totiž zcela jistě o zimní sport. To, že je v jeho názvu anglické slovo ulice, je zřejmě proto, aby to hezky znělo. Doby, kdy se na bývalém hokejovém stadionu skákalo **jen** na kytarové rify, už jsou snad pryč. Tak k čemu ty průtahy?

@ obr. 7

obr. 1

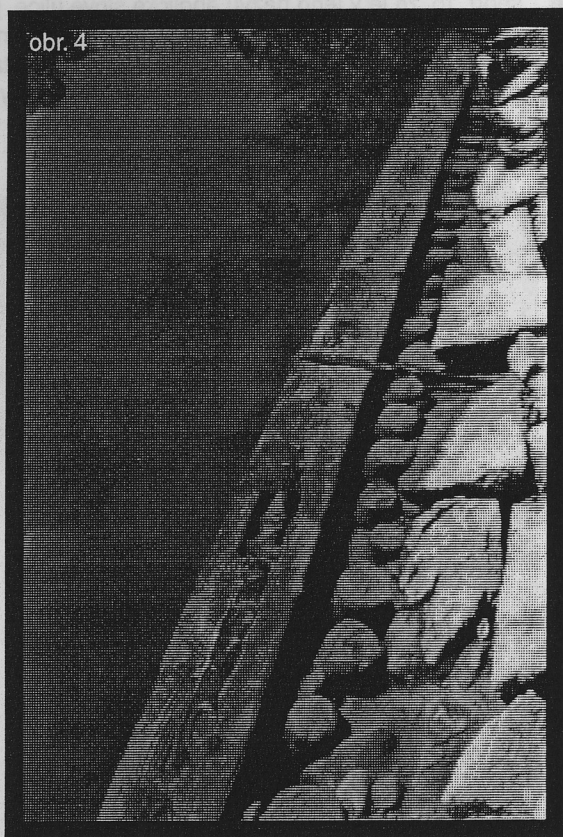
obr. 2

obr. 3

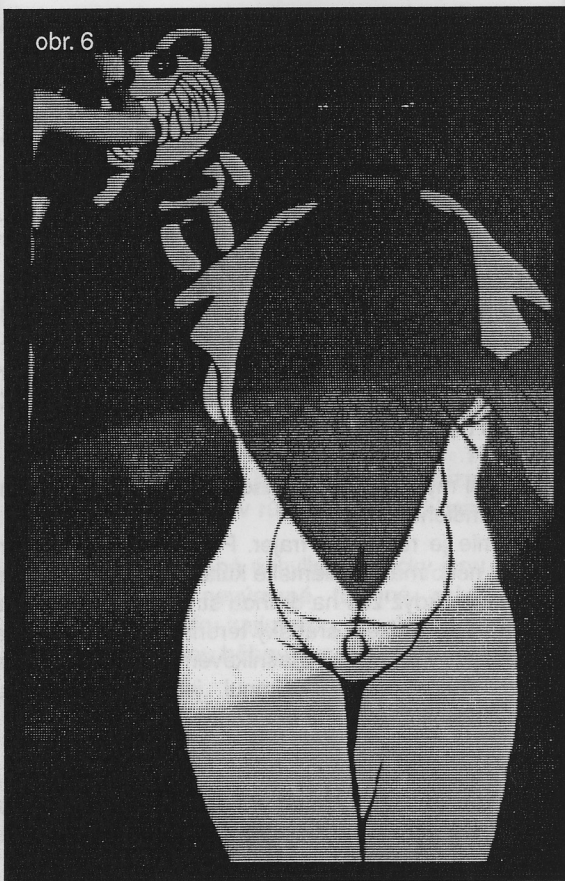
obr. 4

obr. 5

obr. 6

obr. 7

® Je mu mezi 25 a 30 lety, na scéně MUSIC CLUBU se nedávno oficiálně objevil poprvé. Je nápadné postavy a v poslední době nosí z hlediska toho, na co byl u něj člověk zvyklý, i výstřední účes. Jeho zájmy se třídí do mnoha oblastí. Má nesmlouvavé názory, ale navzdory tomu vystupuje většinou konvenčně.

Říkáme mu PEPINO.

® Máš nějaký kamarády?

- No to si fakt nejsem jistý, ale nějaký lidi se vokolo mě pohybují, hlavně v pátek a sobotu večer, a pak taky v období těsně před každým desátým v měsíci. Pak mám možná i nějaký kamarádky, ale znáš to, přicházejí, odcházejí...

® Co si myslíš o aféře spisovatele-psance Salmana Rushdieho?

- Salmie je rozhodně frajer. Poznal jsem na vlastní kůži něco málo z islámské kultury a bylo to dost zajímavé. I když zas na druhou stranu bejt frajer a mít pořád za zadkem arabský teroristy s Džihádem vepsaným v tváři a s kalašnikovem v tlapách, no nevím. Každopádně, všimnul jsi si, že Salman Rushdie je tak trochu podobnej Svatošovi?

® Koho bys zabil?

- Ty vole, to by byl seznam hodně dlouhý a určitě by překračoval rámec tohoto periodika. Vem si, jenom v Senátu co je lidí...

® Jak bys zabíjel?

- Vo chloupek zajímavější otázka. Sebe rozhodně střelnou zbraní, pokud možno kulovou a větší ráží. To jako aby to netrvalo moc dlouho. Na ty ostatní adepty bych použil jiné, o mnoho zajímavější způsoby. Třeba utopit se ve vlastních shitech, to by mohlo bejt pro některý lidi dost vhodné. Nebo zavřít do klece s živým Pablmem. Fuj, hrozná smrt.

® Chtěl by ses proměnit v nějakého brouka?

- Jednoznačně v brouka Pytlíka. To byl týpek s fakt pohnutým a zajímavým životem. Co si matně pamatuju ze Sekory, dětství strávil v biografu, kamarádil se s Ferdou, zkoušel to na Berušku a tak. Voproti jiným broukům celkem pohoda. Vem si jenom takovýho hovnivála, tem má život na hovno. Vlastně na hovně.

® Štítíš se UFOŇů?

- Ani náhodou. UFOŇi jsou přímá chlapíci, dost dobře se s nima kalí. A ty jejich UFOŇky! Daj se s nima dělat neuvěřitelný kousky, to mi věř. Mimochodem, už jsi měl nazelenalou ženskou s tenkejma tykadla-ma?

® Nazelenalou často. Kdo zabil Loru Palmerovou?

- Lora byla děvka. Bob to prostě musel udělat, aby si zachoval kredit vostrýho chlápka. Myslím, že na jeho místě bych udělal to samý a to bez velkejch skrupulí.

® Není možno (podle tvého názoru) spojovat rozvoj hnutí NEW AGE a jiných hnutí poslední doby s ne-

fungováním klasické křesťanské kultury?

- To rozhodně jo. Láme se to už od dob křížáckých tažení. Nakonec vem si třeba hnutí Hippies. Ježíš Kristus byl vlastně taky hipík. Měl dlouhý vlasy, vousy a nikdy nepracoval.

® Myslíš si, že Čechy zajímá to samé, co Američany?

- Když pominu klasickou trojkombinaci „Sex, drogy, rockajroll“, tak ta část Čechů, co s načatým lahváčem, pytlíkem buráků a v umaštěném nátělníku vejrá večer co večer na přiblblou Novu, má k americké populaci hodně blízko. Chybí snad jenom pořádná sexuální aféra okolo Hradu. I když jeden nikdy neví.

® Kromě toho, že jsi známý hudebník, popularitu v určitých kruzích ti přinesla i sbírka bizarních oblečků posbíraných v různých second-handech. Na co je sbíráš?

- Je to taková drobná úchylnka. Oblečky jsou vhodné na přetvoření nevýrazné tělesné schránky ve schránku nadmíru zajímavou. Na dobrou hadřik dostaneš vyzývavou běhnu i upejpavou UFOŇku.

® Co chceš jednou určitě zkusit, co zkoušet nikdy nebudeš a co bys udělal hned znovu?

- Začnu vod konce. Mám za sebou mnoho nezapomenutelných věcíček, které by si s chutí vzopáknul. Z poslední doby si jen tak matně vzpomínám na sjíždění jakési divoké řeky (jméno si už nějak nemůžu vybavit) s partou zvláštních tvorů. Možná to byli taky nějaký ufoŇi, chovali se chvílema přinejmenším mimozemsky. Co zkoušet nikdy nebudu? Rozhodně nebudu nikdy zkoušet sbalit chlapa, byť by vypadal sebelíp. A co chci v nejbližší době zkusit, to si nechám pro sebe, jinak by to chtěli zkusit všichni.

® Co se vlastně v současnosti děje na britské hudební scéně?

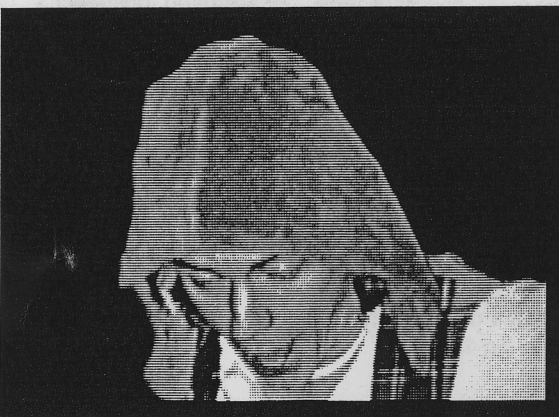
- George Michael is gay? Punk is not dead? Freddie Mercury is dead? Britpop is still alive? Pop is Suede? Liam Gallagher is stupid? Vyber si.

® Zdá se, že ženský tělo tě přitahuje víc než mužský.

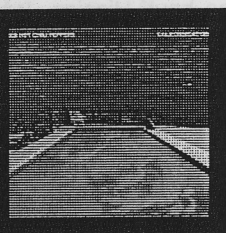
Jaký typy žen tě vlastně zajímají?

- Zajímají mě v p r v ý řadě ŽENY.

® ?

RED HOT CHILLI PEPPERS „Californication“

Předem je mi líto všech těch, co nemají walkmana, kolo, dlouhý vlasy a čas. Ani chvíli příchutí zapláclyho místa, ani chvilka klidu. I v těch pasážích, kde to hladí, až se ti kutálejí slzy, probíhají tělem zvláštní křeče a mráz, který může vyvolat snad jen dobře

trefený polibek na holé tělo. Fakta k týhle desce není třeba znát. Tahle deska se už vymanila z definic, pomocí kterých se mluví o těch ostatních deskách. Jestli máte na tom walkmanu autoreverse a obklopuje vás kopcovatý terén - tak to asi umíte.

Fakt jsem brečel.

® A přes slzičky zapoměl houbičkovat. Takžééé pět?

GUSGUS „Pollydistortion“

Tobrosch tvrdí, že tahle deska je prostě taková divná. Strašně špičatý a vysoký skály, které obklopují plochy strašně jemného mechu. Tady úplně chybí ty pohodlný posluchačský náběhy z údolí na stěnu aniž byste si všimli, jak jste vlastně vysoko. Válate

se v mechu jak zběsilí a najednou se třísknete do hlavy o skálu, která z toho mechu čumí ven. A je to taková vejška, že jste schopný se na ní vydrápat jen kvůli pocitu až poletíte do toho mechu zase zpátky dolů. Tahle deska je divná. A víte proč? Já už jsem teď taky nějakéj divnej.

Tobroschi dej ty plushoubičky za mě, jdu se válet do mechu.

® Pět plus, jak jinak, já du taky.

MOBY „Play“

Redakční oblíbenec (má skvělejší mix jako poctu jinému redakčnímu oblíbenci - „James Bond Theme“) natočil desku jejíž lakonický příkaz v názvu je asi jedinou věcí, co dělat. Prdnout disk nebo jiné médium do něčeho s puntíkem takto označeným

a zmáčknout. A pak už jen PLAY, PLAY, PLAY. Jízda z kopce, která s ubývající výškou zpomaluje.

No a dam mu čtyři plushoubičky za to, že těch songů je jen 18.

THE CHEMICAL BROTHERS „Surrender“

Vysokohorské tunely a v nich líné turbíny, vyprahlé okraje chorvatských silnic, stočené okénko, aby vzduch z toho přírodního fénu páil do tváře. Vysoký stromy píní a úžasně zaplivaný benzínky. Města načichlé dobou, kdy polovinu Evropy píchali římský legie.

Skrutý militarismus a na odív vy-stavovaný zájem o vše, co má sílu pod kapotou. Parfémy těch tmavých čarodějek říznutý gelem všech těch ostrých pseudotalů kolem nich. Technosex, pot a mořská sůl. Všechno ostré jako záblesk břitvy sicilského holiče. Tak to jsou „moji chemici“. To je surrender (vzdát se, kapitulovat, složit zbraně - anglicko-český slovník ISBN 80-04-23941-2).

To je pět plushoubiček.

DJ RAP „Learning Curve“

Tak za prvé. DJ RAP není chlap. Ta neuvěřitelná kytká na bookletu - jo, tak to je DJ RAP. Jemná tvářička, příjemný, ale nic moc diskusí připouštějící hlas (pokud jede přes krabičky, to pak dost připomíná Mimoid od Načevy).

Tohle kontra zvukový plochy jakoby odněkud z Pluta. Ikdyž je fakt, že na Plutu není ani jeden klavír. Je to koktejl z dost divného materiálu. Asi tam slyším tu Načevu, pak trochu Babylon Zoo, něco z Björk a ani ty Madoně bych se příliš nebránil. Přílišnému hledání přirovnání se ale bránit budu, protože některý ty „věci“ jsou jakoby „z druhý strany“. Tahle deska je prostě dost zneklidňující.

Neplushoubičkuju, na to jsem moc zneklidněn.

V bookletu je tolik poděkování a věnování, že i to mě dost zneklidnilo. Ale když jsem došel na poslední pídiřádku, **dost** se mi ulevilo. Peace - DJ RAP. / s tebou

NIGHTMARES ON WAX „Caboot Soul“

Acid jazz od Warp rec. Takové zasněné a mlaskající. Či takové sametové a šimrající. Či takové heboučké a klouzající. Či takové vrnící a mrkající. Ale takovej strašnej obal maj' snad jenom nějaký gangsta repaři. Děs běs.

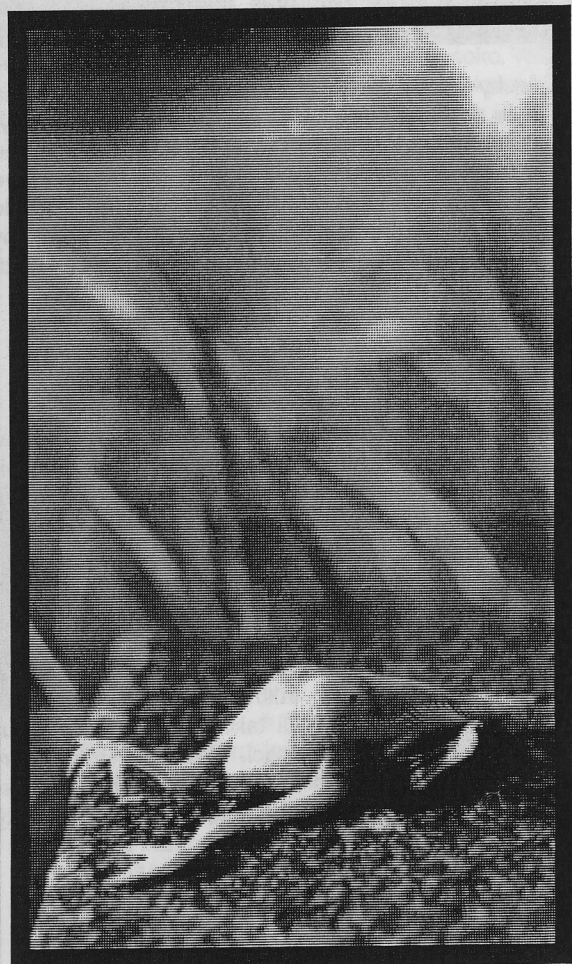
STOKE NEWINGTON BLUES

Irvine Welsh

NA ZÁCHODĚ TRAJEKTU jsem si dal poslední nášleh a pak jsem vyšel na palubu. Bylo by to skvělý (kapky vody mi dopadaly na obličej a křičící racci pronásledovali loď), tělem mi vibrovala silná vlna energie. Všichni muži na palubu. Chytnu se zábradlí a zvracím jen kyselý žaludeční šťávy do Severního moře. Nějaká žena na mě vrhne ustaraný pohled. Odpovím omluvným úsměvem. - Snažím se zvyknout si na houpání lodi, zařvu, a pak odejdu do klubovny, kde si objednáme černou kávu, i když už teď vím, že jí nebudu pít.

Plavba není špatná. Jsem klidnej. Sedím mlčky, pro všechny ostatní pasažéry jsem určitě jako tělo bez duše, ale sám se sebou vedu vážný vnitřní dialog. Promítám si nedávnou minulost, v který hraju ctnostnou roli ospravedlňující drobný zvěrstva, která jsem způsobil jinejm tím, že jsem jim ukázal poznání a nověj pohled na věc.

Když už jsem seděl ve vlaku, začalo mi bejt blbě: Harwich - Colchester - Marks Tey - Kelvedon - Chelmsford - Shenfield V TOMHLE POSRANÝM SHENFIELDU VLAK ANI NEMÁ STAVĚT - Ramford ŽENU TENHLE VLAK CENTIMETR PO CENTIMETRU (A co Manningtree, kam zmizelo Manningtree

v tom všem, do prdele?) DO LONDÝNA Liverpool Street. Metro jezdí všude kromě Heckney. Moc bažinatý. Vystoupím na Bethnal Green a skočím do dvěstětřiapadesátky, která mi doveze do Lower Clapton Road. Šourám to po Homerton Road na sídliště Kingsmead. Doufám, že Donovan bydlí pořád ve squatu v prvním patře. Doufám, že už se nezlobí kvůli té akci v Stockwellu, to už je přece minulost, že jo. Prorážím si cestu skupinkou dětí s drsnějma výrazama zabíjáků domácích mazlíčků, který právě sprejují elegantně nečitelný slogany na zeď. Už je to tak vyčpělé, zkrátka „ghetto“.

- Dávej bacha! Zastranej fetáku!

Mám tyhle děti vopíchat předtím, nebo potom, co je zabiju?

Nic takovýho přece neudělám. Přichází onen čas.

Don tam bydlí pořád. Ty pancéřovaný dveře. Teď mám jen jedinou starost, a to, jestli je doma, a když je, tak aby mě pustil dovnitř. Zabuším na dveře.

- Kdo je? Je to Angiin hlas. Don a Angie. Nepřekvapuje mě to (vždycky jsem si myslel, že skončí spolu).

- Otevři dveře Angie, kurvafix. To jsem já, Euan.

Cvakne série zámeků a Angie se na mě dívá, její ostrý rysy jsou ještě výraznější než dřív, zdůrazněný a otesaný hérákem. Pozve mě dovnitř a zajistí dveře.

- Je tady Don?

- Ne, šel ven.

- Máš héro?

Kysele se zatváří a její temný oči na mně ustrnuly jako oči kočky, která právě dostala myš do kouta. Přemýšlí, že mi zalže, a pak, když si uvědomí, jak jsem zoufalej, rozhodne se, že ne.

- Jak bylo v Amstru? Hraje si se mnou, kráva zasná.

- Potřebuju si šlehnout Angie.

Vyndá nějakej matroš a pomůže mi ho připravit a šlehnout si. Nával mi projede tělem a pak následuje přívál nevolnosti. Zvracím na Daily Mirror. Na přední straně je Paul Gascoigne, mrká na mě a palcem v sádře dělá, že je všechno v pohodě. Ty noviny jsou starý osm měsíců.

Angie si připravuje dávku s mým vercajkem. Nejsem tím moc nadšenej, ale nemůžu to moc komentovat. Kouknu na její chladný, rybí oči, usazený v její krystalický kůži. Člověk by se o její nos, lícní kosti a sanici mohl ošklivě pořezat.

Sedne si vedle mě, ale místo toho, aby seděla čelem ke mně, dívá se upřeně před sebe. Pomalým, vyrovnaným, monotónním hlasem začne zdlouhavě vyprávět o svém životě. Připadám si jako kněz fetáků. Vypráví mi, že ji znásilnila parta chlapů a že kvůli tomu šílenýmu traumatu začala brát hérák. Najednou mám děja vu. Jsem si jistej, že už mi to jednou povídala.

- Bolí mě to, Euane. Uvnitř mě to strašně bolí. Héro je to jediný, co tu bolest odstraní. Nemůžu s tím nic dělat. Uvnitř jsem mrtvá. To nemůžeš pochopit. To nepochopí žádněj chlap. Něco ve mně zabili. To nejlepší. To, co vidíš ty, je přízrak, do prdele. Otuká si žílu, píchne si a vděčně sebou škubne, když se jí hérák vřítí do těla.

Aspoň ji ten přívál umlčel. V tom, jak mluvila jakoby mimo sebe, bylo něco zneklidňujícího. Podívám se na Daily Mirror. Na Gazzovi se krmí několik much.

- Ti násilníci. Dej dohromady lidi, sejmi je, čuráky, navrhju.

Otočí se ke mně, pomalu zakroučí hlavou a pak se otočí zpátky. - Ne, takhle to nefunguje. Nikdo nemá lepší kontakty, než tihleti zmrdi. Dělají to takhle furt. V klubu jeden sbalí holku a přivede ji tam, kde už če-

kají ostatní. Pak ji šukají tak dlouho, jak chtějí. Snad abys aspoň trochu pochopil, jaký to je, musíš si představit, že ti to deset chlapů strká do prdele. Už nic není, brumlá si, spokojeně, ale zároveň melancholicky - Doufám, že Don něco přinese.

- To já taky, holka, to já taky.

Možná to bylo pár minut, možná to bylo pár hodin, ale nakonec se Donovan fakticky objevil.

- Co tady děláš, kurva. Dal si ruce v bok a natáhnul ke mně krk.

- Taky tě rád vidim, kámo.

Vypadalo to, jakoby barva Donovanovy pleti po héraku vybledla. Michael Jackson pravděpodobně utratil miliony kvůli tomu samému efektu, kterej má Don z héraku. Byl vyschlej a vybledlej jako mrtvola. Když o tom tak přemýšlím, tak Angie dřív měla taky lepší barvu. Zdálo se, že kdyby sis dal dost héraku, ztratil bys všechny identifikační znaky. Hérák fakticky dělá každou jinou lidskou vlastnost zbytečnou.

- Máš něco? Jeho přízvuk přešel z vysokýho zženštilýho severolondýnskýho kňourání v hlubokej, plnej jamajskej přízvuk.

- Ani hovno. Jsem tady, abych si koupil.

Don se obrátil na Angie. Bylo jasné, že jsem nic nekoupil, a právě se jí chystal seřvat za to, že zbytek héra dala mně. Právě, když začínal mluvit, tak se vozvala rána u dveří, a i když zůstávaly zavřené, po pár dalších úderech se futra vylomila ze stěny a celé dveře spadly dovnitř. Ve vchodu stáli dva chlapi s palicema. Vypadali jako naprostý magoři, že se mi skoro ulevilo, když se do bytu vřítela banda fízlů a skočili po nás. Pozoroval jsem rozčarovanej výraz na ksichtu jednoho hajzla z tý protidrogovky. Věděl totiž, že kdybychom něco měli, tak bychom se vrhali do záchodu, abychom to spláchli, ale nikdo z nás se ani nehnul. Nikdo nic neměl. Byt prohlídlí obvyklým způsobem. Jeden polda zvedl můj vercajk a pohrdlivě se na mě podíval. Zvednul jsem obočí a líně se na něho usmíval. - Odvezeme tyhle šmejdy na stanici, zařval. Vystrekli nás z bytu, dolů po schodech a pak do antona. Slyšeli jsme velkou ránu, jak nějaká flaška trefila střechu dodávky. Ta zastavila, a vylezli dva poldové, ale neměli zájem honit kluky, který ji asi hodili z balkónu. Byli jsme namačkáni mezi jejich těžkýma tělma a občas na nás zamumlali nějakou temnou hrozbu.

Podíval jsem se na Dona, kterej seděl proti mně. Auto proletělo kolem stanice Clapton Road a pak i kolem stanice v Dalstonu. Jeli jsme do Stoke Newington. Stanice známá jediným jménem. To jméno, na který jsem já a skoro určitě i Don myslel, bylo Earl Barratt.

Na stanici mi řekli, abych si vyndal věci z kapes. Udělal jsem to, ale na zem mi spadnul svazek klíčů. Naklonil jsem se, abych ho zvednul, a na zem mi spadla šála. Jeden polda na ni šlápnul a to mě přidrželo u země, bezradně nakloněnýho dopředu, neschopnýho zvednout hlavu.

- Vstaň! Štěknul druhý polda.

- Stojíte mi na šále.

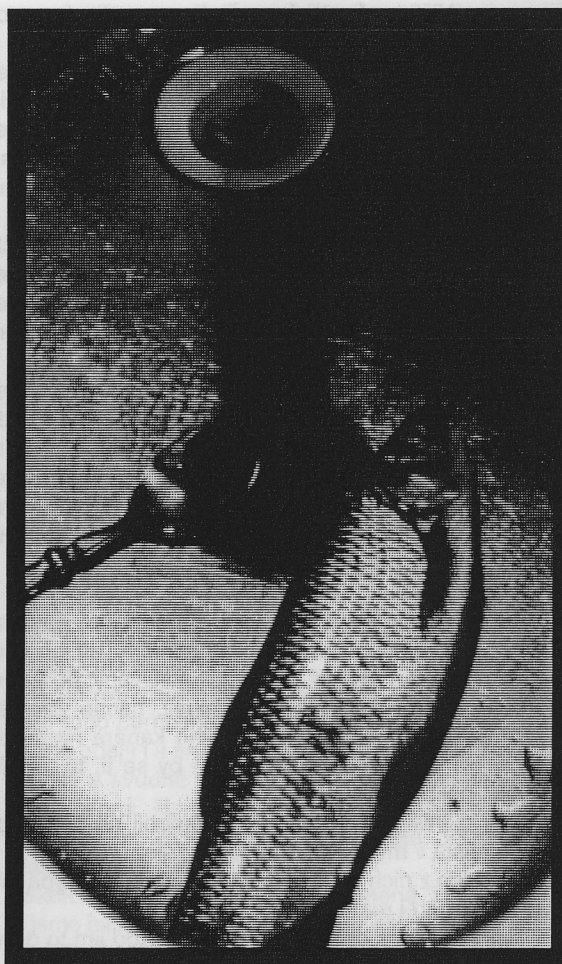
- Vstaň, ty poeanej feťáku.

- Nemůžu se kurva hejbat, stojíte mi na šále!

Já ti dám šálu, ty skotskej přicusí. Buď mě kopnul do boku nebo mi dal pěstí a já se složil na zem. Bylo to spíš ze šoku než z náporu tý rány.

- Vstaň! Vstaň kurva!

Vrávoravě jsem se postavil na nohy a krev se mi nahrnula do hlavy. Nastrkali mě do výslechový místnosti. Hlavu jsem měl zamlženou, když na mě vyštěkávali otázky. Podařilo se mi vymumlat nějaké

chabé odpovědi, pak mě hodili do cely předběžného zadržení. Byla to velká místnost s bílejšíma kachlíkami a lavicema okolo a s různěma molitanovejma a vinyloenejma matracema na zemi. Byla plná ochlastů, malejch zlodějíčků a dealerů trávy. Poznal jsem pár černochů z jedný hospody v Sanringham Road. Snažil jsem se vyhýbat jejich pohledům. Tamnější dealeri nesnášejí feťáky. I když prodávají jen haš, tak je rasisťický fízlové prudí kvůli héraku.

Naštěstí mi přestanou věnovat pozornost, když se dva udělaný bílý chlapi, jeden se silným irským přízvukem, začnou obouvat do transvestity s jedním uchem. Když mají pocit, že to stačí, začnou na jeho ležící tělo chcat.

Zdá se mi, že už jsem tam celou věčnost, cítím se čím dál tím hůř a zoufalejc. Pak vhodí do místnosti Dona, je zbitej a je na tom špatně. Polda, který ho strčil dovnitř, vidí, že toho transvestitu pěkně zřídili, ale jen pohrdavě zakrouť hlavou a zamkne dveře. Don si vedle mě sedne na lavici, obličej v dlaních. Nejdřív si všimnu, že má krev na rukou, pak ale vidím, že mu teče z nosu i pusy, oboje má dost oteklý. Zřejmě na něčem uklouznul a spadnul ze schodů. Na stanici Stoke Newington se to černým hochům stává. Třeba Earlu Barrettovi. Don se třese. Rozhodnu se něco říct.

- Musím ti něco říct, čoveče, jsem trošičku zklamanej právním systémem této země, alespoň jak ho uplatňujou tady v Stoke Newington.

Otočil se ke mně, což odhalilo rozsah bití, který inkasoval. Byl docela slušný. - Já se vodsad nedostanu, vole, zatřásl se a voči měl vypoulený strachem. Myslel to vážně. - Slyšels vo Barrettovi. Tahle stanice je tím známá. Mám bílou barvu pleti, ještě k tomu když jsem feťák. Nevodejdu živej.

Chtěl jsem ho zkusit uklidnit, ale zdálo se, že měl asi

pravdu. Přišli k nám tři černoši. Pozorovali nás a poslouchali.

- Hele, brácho, jestli kamarádíš s takovýmhle šmejdem, tak si koleduješ, posmíval se jeden. Čekalo nás bití. Ti chlapi začali nadávat na hérák a na dealery, a tím se ještě stupňovala jejich zuřivost, kterou se na nás chtěli vybit. Bití, který ti běloši naložili tomu transvestitovi, jim asi naladilo apetit.

Zachránili mě policajti. Když nás popadli a postrčili chodbou před sebe, říkal jsem si, že to v tý cele nebylo tak špatný. Každýho z nás odvedli do jiný výslechový místnosti. V místnosti nebyly židle a tak jsem seděl na stole. Nechali mě hodně dlouho čekat.

Když vešli dva poldové, rychle jsem vstal. Přinesli pár židlí. Jeden polda, kterej měl stříbrný vlasy, ale mladej ksicht mi řek, abych si sednul. - Kdo ti dává tu sračku. No tak, Skote. Ty seš Euan, vid? Ty přece nejsi dealer. Kdo ti tu sračku prodává, zeptal se mě a jeho oči byly plný ležérního, unavenýho soucitu. Vypadal jako rozumnej chlap.

NA MNĚ NEMAJÍ ANI HOVNO.

Druhý polda, stavěnej jako bejk, s tmavejma vlasama a účesem jako podle hrnce, vyštěknul: - Ten jeho podělanej černej kámoš. To je tamten vopičák, že jo, Skote? Tak to bys měl začít mluvit, hochu, protože tam vedle máme prvního černýho kanára na světě, co zpívá vostošest, a jeho píseň by se ti, to mi věř, vůbec nelíbila.

Chvilí takhle pokračovali, ale nemohli se dostat do toho místa v můj hlavě, kam jsem zalez.

Pak jeden z nich vytáh pytlík bílýho prášku. Vypadalo to jako dobrej matroš.

- Tenhle matroš berou malý školáci. Kdo jim to dává, Euane? Zeptá se vlk šedivák.

NA MNĚ NEMAJÍ ANI HOVNO.

- Já si dám jenom vobčas. Nemám dost pro sebe,

natož pro někoho jinýho.

- Vidím, že budeme muset sehnat nějakýho posranýho tlumočníka. Mluví nějaký náš polda skotsky? Zeptá se ten černovlasej debil. Šedivák ho ignoruje. Mluví dál. - To je právě ta věc se šmejdama jako jsi ty. Všichni berete, že jo? Nikdo ho neprodává. Roste to prostě na stromech, že jo?

- Ne, v polích, řek jsem a hned jsem toho litoval.

- Cos to řek? Vstal a jeho bílý kotníky se opírali o stůl.

- Makový pole. Opium. Roste na polích, mumlal jsem. Jeho ruka mi sevře krk a mačká mi ho. Mačká pořád. Je to jako bych pozoroval, jak škrtí někoho jinýho. Oběma rukama chytím jeho ruku, ale nedokážu ji strhnout. Šedivák to udělá. - Nech toho, Georgi. To stačí. Nadechni se, hochu.

V hlavě mi šíleně buší a mám pocit, že se moje plíce už nikdy úplně nenaplní.

- Víme, vo co jde, hochu: připravili jsme výpověď, kterou máš podepsat. Nechci, abys podepsal něco, s čím nejsi spokojenej. Nepospíchej. Podívej se na ni. Přečti si ji. Přemějšlej vo tom. A jak jsem řek, nepospíchej. Když budeš chtít něco změnit, změníme to, konejšil mě sladce.

Ten tmavej začal najednou mluvit přátelsky. - Dej nám toho černocho, chlapče, a můžeš vodsad svoidně odejít i s tímhle. Nejlepší lékařskej matroš, vid, Frede? A svůdně přede mnou zamával tím hérákem.

- Jo, Georgi. No tak, Euane, nekoleduj si o průser. Připadáš mi koneckonců jako docela dobrej kluk. Máš to pěkně nahnutý, kamaráde.

- Skotové, Angličani, to nic neznamená, že jo? Všichni jsme bílí. Jít sedět kvůli nějakýmu posranýmu Afričanovi. Buď chytrej, Skote. Záleží ti snad na tom, jestli půjde sedět další negr, co? Nedá se říct, že je jich nějaký nedostatek, že ne?

Městská policie. Ti hajzlové v bílejch košilích. Zbili Drewa, když přijel z Monktonhall do Orgreave na stávkou. To bylo v roce 84. Teď chtěli Donovana. Blbá barva pleti. Snaží se z toho blbečka dělat velký eso. Ta výpověď zní, jako by ji napsala Agatha Christie. Don a já jsme se vobčas pohádali, ale von je v pohodě. Vlastně je pro mě víc jako brácha než kdokoli jiný. Ale co von říkal vo mně? Solidarita, nebo mě zradil? Ta zkurvená výpověď mi zní jak od Agathy Christie. A co Angie? Pravděpodobně už zazpívala všem, aby si zachránila kůži. Začínám se cítit hrozně, fakt hrozně. Když to podepíšu, dostanu ten hérák a můžu si šlehnout. A vyprávět novinám o tom, jak ze mě dostali výpověď. NA MĚ NEMAJÍ ANI HOVNO. Bolest. Jed Don. VODOLEJ TOMU bolest herák DEJ MI TU ZKURVENOU TUŽKU pošlu Dona za mříže, za mříže kvůli ničemu zkurvená Agatha Christie DEJTE MI TU TUŽKU KURVA.

- Dejte mi tužku.

- Věděl jsem, že budeš rozumnej, Skote.

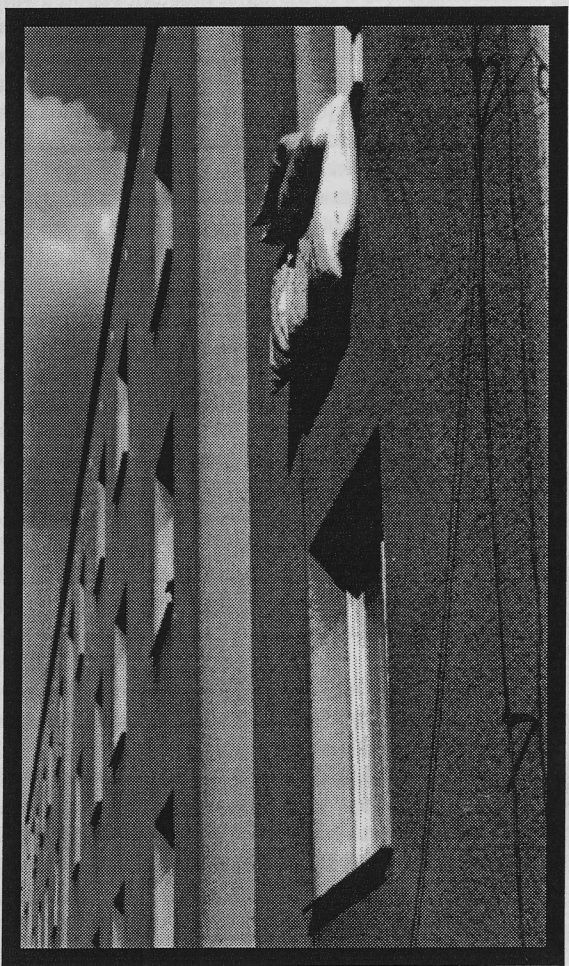
Strčil jsem si ten prášek, odměnu za mou jidášovu zradu, do kapsy. Roztrhli moji obžalobu. Mohl jsem odejít. Když jsem vešel do čekárny, seděla tam Angie. Věděl jsem, že ho zaprodala taky. Zahořkle se na mě podívala.

- Tak vy dva, řekl polda ve vrátnici. - Jděte a buďte hodní. Za ním stáli dva poldové, co mě

vyslychali. Byl jsem rád, že odcházím. Angie byla tak nedočkavá, že šla přímo do skleněných dveří, právě když ten polda říkal „pozor“. Hnusně to pláclo, když její hlava narazila do skla. Vrávorala jako figurka z kresleného filmu. Z nervozity jsem se začal smát a přidal se k řehnicím se poldům.

- Děvka blbá, vysmíval se posměšně ten tmavej.

Když jsem ji vyvedl na vzduch, byla Angie dost roz-

rušená. Po obličejích jí tekly slzy. Na čele jí rostla boule jako vajíčko. - Prásknuls ho, že jo? ŽE JO? Tekl jí mejkap. Vypadala jako Alice Cooper.

Byl to ale slabel hereckej výkon. - A ty ne?

Její mlčení bylo výmluvný, pak se přiznala.

- No, museli jsme to přece udělat, ne? Chci jako říct, musela jsem prostě pryč. Byla jsem tam na tom fakt špatně.

- Víš, jak to myslíš, souhlasil jsem. - Zařídíme to. Zajdem za právníkem. Řekneme mu, že jsme ty výpovědi podepsali pod nátlakem. Dona budou muset pustit. Dostane dokonce náhradu. No, dáme si héro, dáme se do pořádku a zajdem za tím právníkem. Z dlouhodobýho hlediska Donovi krátkej pobyt ve vazbě pomůže. Dostane se z návyku. Bude nám za to vděčnej.

A když jsem to říkal, věděl jsem, že jsou to jenom takový kecý. Že zmizím a nechám Dona napospas tomu, co mu připravil osud. Ale sehrát tenhle scénář mi pomáhalo cítit se líp.

Jo, dostane se z návyku, souhlasila Angie.

Před stanicí byla skupina demonstrantů. Bylo jasné, že tam strávili celou noc. Protestovali proti přístupu policie k mladým černochům, hlavně Earlu Barratovi, klukovi, kterýho jednou přivezli na stanici Stoke Newington a pak ho vynesli nacpanýho v igelitce. Hrozně kluzký, ty schody.

Poznal jsem jednoho chlapa z černošskej novin Hlas a šel k němu. - Hele chlape, mají tam jednoho černocha. Pořádně ho seřezali. Donutili nás podepsat výpovědi.

- Jak se jmenuje? zeptal se nóbl anglicko-africkým přízvukem.

- Donovan Prescott.

- Ten kluk z Kingsmeadu? Ten narkoš?

Stál jsem a díval se na něj, jak jeho výraz ztvrdnul.

- Nic špatnýho neudělal, naléhala Angie.

Ukázal jsem na něj prstem a promítal jsem na něj svůj vztek. - A co to vaše motto „Zveřejnit bez ohledu na důsledky“, kurva? Je jedno, jakěj je, má stejný práva jako všichni.

- Jak se jmenuješ, čoveče, zeptal se nějakej jeho poskok.

- Co to má s tím společnýho?

- Pojď do kanceláře. Uděláme fotku, usmíval se ten Afričan. Věděl, že to nejde. Nikomu bych nic neřek (policajti by po mně šli jako svině).

- Dělejte si, co chcete, řek jsem a chystal se odejít.

Přišla ke mně vysoká ženská a začala řvát: - Drží tam poctivý křesťanský kluky. Leroy Ducane a Orit Cambell. Kluky, který nikdy nic neudělali. My mluvíme vo těchletěch klukách, ne vo nějakým drogovým smradovi.

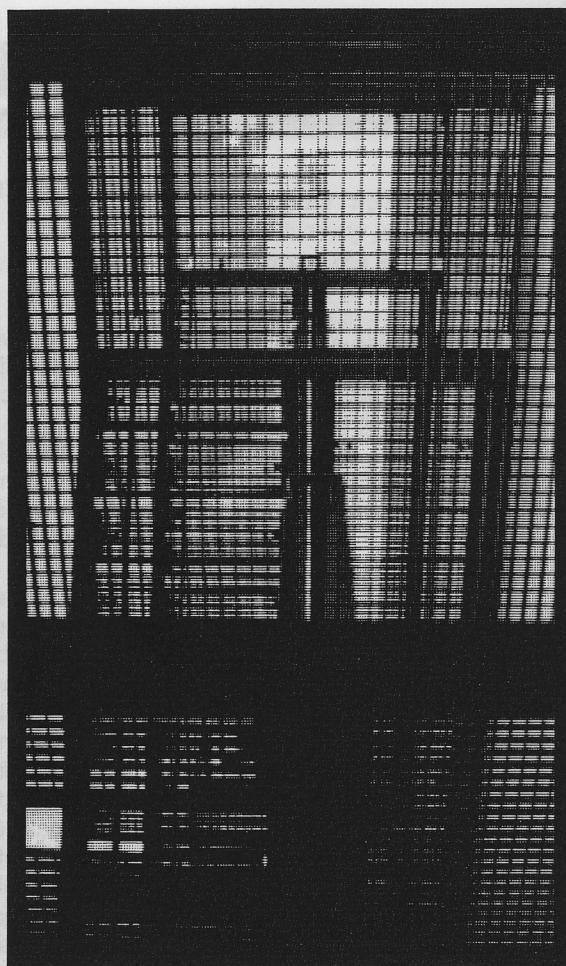
Velký rastaman s lenonkami mi hrozivě zamával před obličejem plakátem. Bylo tam napsaný:

RUCE PRYČ OD ČERNÉ MLÁDEŽE

Otočil jsem se k Angie a vypadli jsme. Byl jsem rozklepanej. Doprovázely nás hrozby a nadávky. Myslel jsem si, že nás sledují. Odešli jsme mlčky a začli mluvit teprve u stanice Dalston Kingsland. Měl jsem stíhy.

- Kam pojeděš? zeptala se Angie.

- Pojedu vlakem, severolondýnskou trasou ke kámošovi Albiemu do Kentish Townu. Dám si ten policejní matroš a pak pojedu do Shepherds Bush. Tam je to civilizovaný, víš. Mám toho Hackney dost, je to tam horší než ve Skotsku. Moc provinční, do prdele. Příliš moc upjatejch všetečnejch píčusů. Jseš odříznutej, to je ten problém. Žádný metro. Málo styku s ostatníma čtvrtěma Londýna. Zastranej městskej zapadá-

kov.

Žvanil jsem. Bylo mi blbě a žvanil jsem.

- Musím jít s tebou. Byt je v prdeli. Teď už bude vyřabovanej. Poldové by se neobtěžovali se zajišťováním dveří.

Nechtěl jsem, aby se mnou Angie šla, byla totiž nakažená virem na přitahování smůly. A ten vir se obvykle přenáší na lidi, který jsou v její blízkosti. Ale když přijel vlak, nevěděl jsem, co udělat nebo říct, nastoupili jsme a pak jsme seděli proti sobě, zdrcený, nemocný, tichý.

Když se vlak rozjžděl, nenápadně jsem se na ni podíval. Doufám, že nečeká, že s ní budu spát. Sex mě momentálně moc nebere. Možná by s ní spal Albie, kdyby chtěla. Byla to zneklidňující myšlenka, ale jen proto, že všechny myšlenky o záležitostech, který se přímo netýkaly mě, byly zneklidňující. Brzo se ale toho všeho zbavím, zbavím se tý vlezlý neodbytnosti, myslel jsem si, a v kapse kalhot jsem ohmatával balíček.

Ze spirky The Acid House (1994)

Přeložil Pete Williams

ŠPUNTÍK

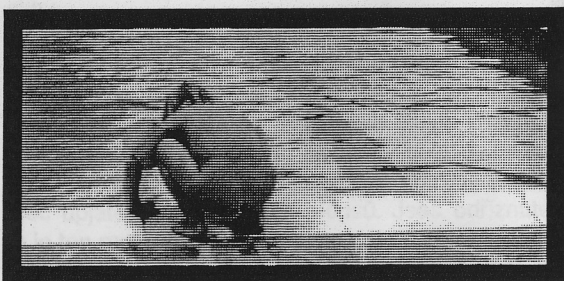
To bude zas den! V hlavě vybíleno a přes tu bílou stěnu je nastříkáno: „Dneska musíš“. A následuje sloupec povinností, který se dá přirovnat k desce hromadného hrobu. Dobře, hlavně klid.

Najíst se, obléct, vypucovat, oholit, navonit, kontrola baterek v nabíječce. Ruka smete ze stolu klíče, peníze, tužku, walkmana, kazetu s Billy Holiday, kapesník. Nasadí se vnitřní simulace pohody a úsměv. Jde se.

NIC jsem nestihl. Potkat pár známých jsem v seznamu povinností neměl. Teď čekám na tramvaj. Jsem úplně sám. Jsem sklíčený a radši se nerozhlížím, aby mě něco nezašlápl. Jestli mi dojdou baterky ve walkmanu, tak asi zkolabuju. Tramvaj přijíždí, kazeta dojíždí. Naučeným hmatem, a rychleji než ke mně dolehne zvuk reality, otáčím kazetu a nastupuji. Místo skoro vpředu, tam, co maj sedět invalidi. Nevadí, je pozdě, teď už snad všichni spí. Semafor a pak zastávka. Koukám z okna tak, abych se vyhnul střetu s očima kohokoli. Někdo si proti mně sedá. Nekouknu se. Budu hádat. Vnímám pohyby, vůni. Je to fajn. Kdo to je? Kdo? Žena? Holka? Slečna? No tak! Jestli to je kluk, tak to bude divnej model. Chci se dát podat.

Kolena. Panebože, to nesmí být kluk. Ruce. Nesmí. Walkman, džek, drát. Není to kluk. Mezi zjištěním, že to není kluk, ten drát šplhává ke krku. Jak jen jsem na toho kluka přišel? Brada, rty, nos, oči. Sledují mě. Namáčí se do mě. Je to, jako když si ve mně máčí nohy. Já řeka a ona si mě nechává protéct mezi prstama. Reje do mě patou, má na stranu nakloněnou hlavu a snivej výraz. Jak dlouho to trvalo? Těžko říct. Teď už kouká ven přes sklo a já mám pocit, že se hlava otočila a oči zůstali na místě. Něco se v nich odrazilo. Asi pouliční lampa, ale vypadalo to, jako když to jde přímo z nich. Otočím se a vracím se do útrobu walkmana. Najednou něco cítím - na tváři. Trhnu sebou a dívám se zase do těch očí. Jsou blíž. Je ke mně nakloněná. Teď si zase já máčím nohy. Nebrání se. Najednou ta její řeka teče rychleji, rychleji, úplně letí. Ještě chvíli a bude zle. Zvedá ruku a dotkne se mého nosu. Zavře přítom oči. Klid. Svět stojí a do toho zpívá Billy Holiday.

Otevře oči a v koutcích to škubne. Vyndá si jedno sluchátko z ucha a podává mi ho. Vezmu ten teplej špuntík do ruky a druhou rukou jí podám ten svůj. Z hudby teď už vůbec nic není, ale asi měla taky blběj den. Tak jsme se schovali za jednu stěnu, sedíme tam na zemi a držíme se v tom rámusu za ruce.

® Stejný papír. (Standartní bělený euro office, 80g na m², protože není hlazený je nejvhodnější na kopírování, méně na laserový tisk a nejméně vhodný na inkoustový tisk.) Opět tisk na bublinkové tiskárně. (Princip je vlastně totožný s tiskem jiných inkoustových tiskáren. Trysky na pohyblivé hlavě po zahřátí vystřikují kapičky [bublínky] inkoustové barvy na ta místa papíru, která mají být potištěna.) Opět písmo Arial (Toto písmo vyvinula firma Agfa Monotype v roce 1982. Jelikož splňuje požadavky formátu Enhanced Screen Quality [ESQ], což znamená že si zachovává čitelnost na monitorech počítačů i při velmi malých velikostech, zakoupila na něj v roce 1990 výhradní licenci firma Microsoft, která jej používá ve svém operačním systému Windows. My jsme báseň přepsali a vysadili písmem, které se jmenuje Helvetica CE. Písmolijny a softwarové korporace pro něj užívají ještě jmen SwisTM[Bitsream] a Switzerland [Corel Corporation]. Samotné písmo Helvetica dostalo svůj název od písmolijny Stempel a Linotype, jimž postoupila práva na písmo Neue Haas Grotesk od typografa Maxe Miedingera a majitele písmolijny Edouarda Hoffmana, v roce 1958. Helvetica je typickým příkladem lineárního bezserifového písma statického. Do stejné kategorie řadíme i písmo Arial.), velikost 10.(Bodů. 1 bod - 0,359 mm. Jedná se o typografickou míru zavedenou F. A. Didotem v roce 1775. Začala se používat v tiskárnách po celé Evropě kromě Velké Británie. V současné době se s ní ve veškeré počítačové sazbě označuje velikost písma.) A opět ženská (V běžném rozlišování druhů flory i fauny se tradičně praktikuje rozdělení sameček/samička, pro Homo sapiens častěji muž/žena.) Děkujem.

MELODIE

Chtěla jsem něco víc
utekla jsem do pátého patra
v koutku oka
vyplašené stádo brček
jak chutná pomsta
co jsi zač
mluvíš z cesty
uprostřed nějaká útěcha
můžeš za to, jak se cítím
hlasitý tón nenávratna
v péřové bundě
neuletím
tančím v troskách
kosmických loutek
hlídám zvuky kroků
sluchátka na uších
do tebe
vysekám díru.

® Abychom později nelitovali, raději zveřejníme tabulku symptomů vývoje schopností v závislosti na věku u takového normálního pablba.

2 roky Hledá očima, odkud přichází zvuk. Když ho oslovíme, usmívá se a živě se pohybuje.

4 roky Ohmatává hračky, které nad ním visí a tluče do nich.

6 let Sáhne po hračce a uchopí ji. Prohlíží si, co drží v ruce.

8 let Žvatlá slabiky ma, ba, ta, va, pa, ka, na, pe a hopyný.

10 let Sedí, má-li se čeho držet. Tluče hračkami do stolu a do podložek.

12 let Hledá zrakem osoby a předměty, které jmenujeme.

14 let Bezpečně už sedí (je jedno za co). Na výzvu dělá „pacipaci“, podá ruku apod. Chápe hru „na schovávání“ za plenkou.

16 let První samostatný krok, první smysluplné slovo. Poslechne, řekneme-li „otevři pus“, „vstaň“ apod.

18 let Zná asi dvacet slov. Čmárá tužkou po papíře. Navléká velké korálky na tyčinku.

20 let Kopne do míče a neupadne. Chodí po schodech bez držení. Začíná skloňovat a časovat. Hraje napodobivé hry: dává panenku spát apod.

22 let Přeskočí provázek držený 5 cm nad zemí. Zašněruje si boty. Hraje úlohové hry: na maminku, na pan doktora apod.

24 let Dovede doplnit věty jako např.: „Z talíře jíme, z hrnečku...“, „Slon je veliký, zajíc je...“. Opakuje bez chyby jednoduchou větu (5 až 6 slov).

27 let Nakreslí čtverec podle předlohy (většinou kosočtverec).

28 let Počítá do desíti (dovede určit počet předmětů).

více Pak už to s ním jde zase od těch desíti k pěti. V některých šťastných případech se vývoj zastaví právě u čísla pět.

Blatenská ul.
obchod s bytovými potřebami
secondhand
za dvě stovky od hlavy až k patě

HOUBAPLÁTEK - občasník pro houbařství
ročník: 2, náklad: 100 ks, distribuce: Houba
vypuštěn v srpnu 1999

šéf redaktorů
editor
korektor
grafická úprava i sazba
nakladatel
foto
redakční otrok

: Le 4e Dimension
: neni
: neni
: Tobrosch
: Music Club Houba
: Lekvár
: &

Pro úpravu bylo použito SW Adobe Photoshop® 4.0 CZ, QuarkXPress™ 3.31, Adobe Illustrator® CZ2-6.0, Corel DRAW 6, písmové sady Helvetica CE na HW Apple Power Macintosh 8600/250, scan na Umax PowerLook 2000, tisk na Apple LaserWriter 4/600 PS. Stříh ručo, vazba jakbysmet.

A do zadu jsme napsali: Ještě nás čekají svorky, ohýbání, potom vysvětlování a únava. Jsme krásnější než jsme byli. Někdo šilhal na pravé oko, někdo má srovnaný přeražený nos a vyretušovaný krvavý šlic. V zápalu jsme retušovali i ty opěvované pihy. No a s někým se nedalo vůbec nic dělat. Ti z Vás, co zapomněli, že Slunce je opravdu obrovitánská planeta (hvězda), by měli..., vlastně budou muset. No a teď konečně ta neukojená zvědavost: **CO** Vy na **TO**?

chaplatek